

ČEZ PLANKE ...

Anka Lisec

glavna in odgovorna urednica Geodetskega vestnika

Prijeten občutek optimizma in sveže energije nas je navdal v teh dneh na hodnikih naše fakultete, na kateri so se v okviru informativnih dni oglasili zvedavi in navdušeni dijaki, ki jih zanima študij geodezije in geoinformatike. Ko po eni strani razočarano ugotavljam, da so vrata za nove zaposlitve, celo za prakse in pripravništva, že nekaj let skorajda zaprta v številnih javnih in zasebnih organizacijah, tudi v geodetski stroki, ne morem mimo misli, da imam velik privilegij. Privilegirani smo vsi, ki nam je dano, da delamo z mladimi, neobremenjenimi prihodnjimi strokovnjaki, ki neutrudno in hvaležno sprejemajo naše znanje. Takemu hvaležnemu občinstvu je poleg klasičnih znanj užitek predstavljati najnovejša izkustva našega znanstveno-raziskovalnega dela, ki jih sami pridobivamo v okviru znanstvenega in strokovnega dela doma in v tujini. Še več, skorajda ni predavanja, na katerem se tudi mi, pedagogi, ne naučimo česa novega iz zanimivih razprav s študenti, če ne drugega, vsaj pogledati na kakšno težavo oziroma izziv s povsem druge plati. In to nas vse bogati. Bogastvo je v tem, da znamo pogledati malo širše, iz drugega zornega kota, prek meja »umetno izoblikovanih skupin«.

Zakaj ni teh privilegijev – privilegijev medgeneracijskega sodelovanja, privilegijev sodelovanja z različnimi institucijami in strokami – deležno več ljudi? Pravzaprav vse navedeno sploh ne bi smeli biti privilegiji, ampak utečena praksa. Pri tem želim posebej izpostaviti pomen medgeneracijskega sodelovanja. Jasno je in tudi zgodovinski viri pričajo, da se razvoj brez zdrave kontinuitete, brez medgeneracijskega sodelovanja, enostavno ne izide. Tako delovanje je obsojeno na neuspeh, na propad! Antropologinja Vesna Vuk Godina v svoji knjigi Zablode postsocializma pravi, da se v naši družbi hote ali nehote oblikujejo »preživetvene skupine«, kot razlog pa navaja naše zgodovinske težnje k organizaciji majhnih, preglednih socialnih skupin za preživetje. Pri tem izpostavlja, da se v takih skupinah preživetveno ne nagraduje delo in njegova kakovost, ampak članstvo. Medtem ko člane skupine veže visoka solidarnost in tolerantnost, čeravno morda posameznik ne dela dobro, je solidarnost do članov drugih skupin omejena, močno odvisna od »koristi za preživetje« za neko skupino, dodaja znana antropologinja. Tudi besedna zveza »čez planke« ima v slovenskem pogovornem jeziku pogosto negativen pomen (*pog. skakati čez planke, čez plot*); povezavo lahko iščemo z že opisano tradicionalno organizacijo življenja v majhnih preživetvenih skupinah, vse, kar presega te meje, pa ni v redu. Pa vendarle, kaj bi bilo, če bi bili popolnoma izolirani v skupinah? Mar ne dobimo veliko idej ravno s tem, ko sodelujemo z različnimi ljudmi, iz »različnih

skupin«? Če bi se v naši družbi zavedali, kakšno bogastvo prinaša sodelovanje med različnimi v družbi izoblikovanimi skupinami, bi, srčno verjamem, presegli vsa najbolj optimistična razvojna pričakovanja; prepričana sem, da podobno velja tudi za razvoj stroke. Navsezadnje imamo v pogovornem jeziku tudi besedno zvezo »biti zaplankan«, ki negira pozitivnost organizacije oziroma delovanja v izoliranih skupinah (*slabš. nerazgledan, omejen: zaplankan človek; imeti koga za zaplankanega / zaplankano življenje*).

Osredotočenost na preživetje zaokroženih skupin je ključna težava v naši družbi. Pojav zapiranja posameznih skupin pred drugimi je še bolj izrazit v kriznih časih, kar pa ima ravno nasprotni učinek od želenega – kljub morda kratkoročnemu preživetju tak pristop namesto napredka dolgoročno prinaša nazadovanje. Pravi recept za uspeh na dolgi rok je sodelovanje. Ni dovolj sodelovanje znotraj skupin, treba je razviti sodelovanje na širši ravni, med skupinami – med organizacijami, strokami, oddelki znotraj organizacij, med generacijami. *Smo pripravljeni pogledati čez planke? Smo pripravljeni za splošno dobrobit delovati tudi prek meja naših umetnih vrčičkov? Smo pripravljeni podreti namišljene meje in odpreti vrata za sodelovanje tudi tistim, ki niso v našem vrtu?*

V uredništvu Geodetskega vestnika se za meje vrčičkov niso zmenili že predhodniki. S svojo širino in odprtostjo so posredno poudarjali, da so ograje le v namišljenem svetu in jih v stvarnosti ni, za kar se jim iskreno zahvaljujem. Pred vami je tako spet vsebinsko pestra številka. Pri prebiranju znanstvenih in strokovnih člankov se boste lahko sprehodili od klasične geodezije, geoinformatike do nepremičninske tematike in prostorskega načrtovanja. Veseli me, da se mednarodni trendi geodetske stroke, ki danes daleč presega ozko klasično geodetsko področje izmere in opazovanja Zemlje kot celote ter njenih delov, odražajo tudi v našem raziskovalnem in strokovnem delu ter posledično v vsebini Geodetskega vestnika. Ob bežnem pregledu avtorstev objavljenih člankov boste opazili, da so mnogi prispevki plod sodelovanja med avtorji različnih institucij in strok. Hvala vsem, ki prispevate h kakovosti naše revije, hkrati vsem prijazno povabilo k sodelovanju!

Namišljene ograje vrčičkov z našimi skupnimi močmi vse bolj izginjajo tudi v širši stroki! Želim vam jasen razgled daleč naokoli!